

Jenei László

22:00

Titi úgy néz ki, mint egy agár. Úgy is közlekedik, hanyagul veti előre cingár lábait, míg vékony teste imbolyog a célja felé. A segge is olyan, mintha állandóan összeszorítaná és be is húzná, ettől a medencéje mindig előre mered egy kicsit. Kari szerint hátul olyan neki az egész terület, akár munkagödörökben a tömörített altalaj. Talán úgy volt, talán nem, egyszer hozzáért a liftben. Nem fogdosta, csak ahogy fordult a kilépéshez, a combja súrolta Titi fenekét. És ilyen, ha ő mondja. Kari altalajhasonlata megragadt, hetekig ezt suttogtuk egymás közt. Egyébként Titinek tudomása lehet az adottságairól, a gyárban használatos polipropilén munkavédelmi overálunkhoz hasonló cuccai vannak, szóval olyasmi, ami egyetlen hasábnak mutatja. Meg is jegyeztük, ha több lenne Titiből, milyen jól lehetne rakodni.

Sokat, nagyon sokat pofozott embernek lehet ilyen pofája, mint az övé. Hegyes, amire még rátesz, hogy a szájával valamiért folyton csücsörít. Egy hete a dohányzók kis udvarkájában megmondták neki, mihez tartsa magát. A harmincas szőke nő volt a másodikról. Mindenki találgatta utána, mi készítette az egyébként találó megjegyzésre. Emlegették a szőkével kapcsolatban, hogy kíméletlenül elő akarja mozdítani a karrierjét, kézben tartja a szerelmi életét, és a kedvese a mi osztályunkon dolgozik, két szobányira Titiétől. Féltékenység, mindig ez van a háttérben. Állítólag a nő, akit egyébként mindenki csak Rubintnak nevezett a háta mögött, többször is lejött a mi szintünkre, látták, hogy megáll a lift előtt, és szétnéz, bár beljebb sosem jött. Ha valaki nálunk megindul a folyosón, azt a titkárság dupla asztalától végig látni lehet, úgyhogy ezeket a tétova látogatásokat tényként kezelhetjük. És ha ez nem lett volna elég, volt egy alkalom, amikor Titi nem ment bagózni, és a kollégánk a fejlesztésről hallotta, hogy Rubint, idegesen pöckölgetve a cigijéről a hamut, azt mondja róla, mármint Titiről, hogy cumizott a mélygarázsban. Ezen a holtbiztos információ azután jól elgondolkodott mindenki, nagyokat lihegtünk, mint egy kőkemény fallabdameccs után.

Különös kimenetel, csóváltuk a fejünket sörözés közben, hogy milyen határozottan megfogott mindenkit a sztori. Melynek villámgyorsan lettek variánsai. Többen fontosnak tartották megemlíteni, hogy egy fekete férfi ült Titi mellett a kocsiiban, szóval a kocsi a férfié lehetett, mert Titit az utasülésről látták rázuhanni a lent leskelődő kígyóra. Másnap már azt is lehetett tudni, hogy a fark bizony hatalmas volt, afféle, mellyel jobb vigyázni, hiszen az óvatlanoknak étellel összeegyveztetetlen sérülést is okozhat. Újabb nap kellett hozzá, hogy legtöbbször felmerüljön a kérdés, mi a fenéért rájuk még mindig ezt a csontot, miért nem lépünk tovább, és hogy lehetséges az, hogy a fantáziánkban ekkora helyet követel magának Titi akciója. Rájátszott mindezen, hogy ebben az időszakban a városunk igen ramaty állapotba került. Egyfolytában beteg volt az idő, ráadásul nemcsak az esőtől szürke, hanem attól az idegen valóságtól, mely alattomosan küldözgette a jeleit. Ez masszívan kihatott ránk, sokszor csak úgy elmerengtünk. Tudtuk, mik ezek a jelek, mindegyik mélyén fenyegetés rejtett. Az ilyen jeleket a legkönnyebb elrejtetni azoknak a szemek előtt, akik csak az időjárásra tudnak panaszkodni. Igen, őrfítően darás és marasztaló ez a köd, de bennünk, férfiakban,

valami sokkal félelmetesebb gyarapodott. És ennek voltak jelei, amelyeket azonban csak a munkahelyünkön dolgozó kolléganőink szúrtak ki. Nem is kaptunk mást tőlük, folyton csak a szemrehányások jöttek, hogy fel kéne nőni, mert csak ehhez értünk, kitérni a fontos dolgok elől. Nem kéne annyit beszélni, csak tenni, amit máskor. Hát mi lett velünk, ez nem lehet igaz, arra van eszünk, mindig csak ijedezni. Erre nincs mit mondani, kimasíroztunk a bagósok udvari zugába, és ha ott is ők voltak többen, megfutamodtunk, és az irodánk ajtaja mögé menekülve kezdtünk el dolgozni. Csakhogy a nők elől nincs menekvés. Sok elmélet kering arról, miért van ez így, arról viszont egy sincs, mit kezdenénk, ha végérvényesen elfeledhetnénk őket. Szóval, ha megúszhatnánk élve. Úgy tartják, amilyen szar az élet, inkább vissza kéne térni a rajtvonalhoz.

Addig ment ez így, borult ég, esők, ködök, közben frontokban a préselő hőség, amitől azt éreztük, hogy gőzben sterilizálnak minket, szóval oda jutottunk, hogy a sörözésünk filozofálásba fordult, kölcsönösen, nagy elánnal untattuk egymást. Valamelyikünk azt mondta, akihez kicsit is közel állsz, idő múltán kiderül róla, hogy egészen más, mint gondoltad valaha, és ezért csak egyetlen lehetőség marad, hogy még közelebb kerülj hozzá. Ez megrázott, teljes valómban felforgatott. Egyetlen lehetőség. Aztán a bánat és a halál eljön értem, lesújt a legnagyobb büntetés, ezt már hallottam. Többé nem lesz bennem vágó. Így hát, bár tegnap reggel is vastag és sötét felhőréteg takarta el a Napot, elhatároztam, hogy bekopogok Titi irodájába, és megpróbálom elhívni sörözni. Ha igaz, amit mondanak, hogy nálunk ugyanazok az emberek állnak minden mögött, sikertelenség esetén legfeljebb előadok egy mesét, hogy a jobb munkahelyi környezet érdekében van egy ilyen akció, és nekünk kötelességünk letisztítani a felületeket, ne legyen egymás közt súrlódás. Egyszóval nem nyomulok, csak fertőtlenítek, csökkentem a csíraszámot, mielőtt megyek, kiszellőztetek, és utána kezet is mosok. A szokott hülyeségeimmel készültem, megvolt a hangnem, néhány nyelvi panel, viccek serege, védve éreztem magam, de arra lehetetlen volt felkészülni, ami történt. A legelső benyomás annyira előzékenyen és segítőkészen szolgált ki és igazított le, hogy nem volt mit tennem.

A mi horizontálisan skorpióalakú épületünkben tán még sosem valósult meg igazán, hogy egy csapdába esett lény felülkerekedjen támadóján. Amint annyira megnyílt az ajtó, hogy lássam őt – bevégeztetett. A szeme aranyos kisállatként helyezkedett, és közben vörösös szegélyű, melengető fényt bocsátott ki. Fogalmam sem volt, honnan eredt, csak arra voltam képes, hogy hülyén vigyorogjak. Egyszerre volt éjszaka és nappal, de legalábbis roppant szűkös időtávba szorultak az átmenetek. A feketeséget futó rosszullet is okozhatta, de ő volt a világosság forrása. Az éjszakából a nappal egyetlen ugrás volt, és ezután már úgy tekintettem a világra, mintha alagútból értem volna ki. Vadonatúj feladataim sorából messze kiemelkedett az, hogy elfelejtsem a hátam mögötti sötétséget, és csak arra koncentrálok, ami Titi mellett vár. Egyszóval úgy viselkedtem, mint egy kisgyerek. Meg sem fordult a fejemben, hogy valóban egy olyan ember életét akarjam élni, akit Titivel kötnek össze. A lapos seggű nővel, az agárral, akiről a pletykák szólnak, hogy olyan, aki sose húzódik el... Tudatában voltam a feltétlen ragaszkodásomnak. Úgy gondoltam rá, hogy ennek a nőnek, lám, fehér a színe, kristályos az állaga, és bizonyára egy semmi kis kontakt is irritálná a bőrömet, amire viszont az egyetlen orvosság az lenne, ha Titi keze hozzám érne. Ő az allergén és a gyógyszer. Nem is tudom, mit gondoltam.

Amikor mindezt elmondtam neki, egy öblös, visszhangos csattanást hallottam, mintha egy lombkoronából tucatnyi varjú csapott volna az égre, és a szájüregemben, az orromban éreztem, hogy buborékok pezsegnek föl nagyon mélyről, olyan helyekről, amelyeket jobb nem említenem. Reméltem, hogy úgy nézett ki, más ember vagyok, egy áttekinthető, titkaitól megváló univerzum, aki hajlandó befogadni a földrengés utáni pillanatban még néma valóságot, és éppen akkor ébred rá erre, amikor a befogadáshoz szükséges erő birtokában van. Mert bizonyára földrengés lehetett, ezt hallottam. Ami történt, ezzel magyarázható. Pedig nem. Titi a két nyitott tenyerét teljes erejéből lecsapta maga előtt az asztal lapjára. Ez volt a csattanás. Jó nagyot szólt. Nos, közvetlenül egy földrengés után nem jó egyedül lenni. Az ember két kézzel fogja a fejét, túrja a haját, a szája eltátva, vad a szeme. Titi felállt a székéből, és néhány keresetlen szóval, leereszkedően, finoman célzást tett rá, hogy megőrültem. És mindez még mindig csak az irodájának küszöbén zajlott, nagyjából fogalmam sem volt, hogy kerültem oda, és mit keresek ott. Mivel meg voltam bénulva, néma voltam és reszkettem, Titi világosított fel, miket hordtam össze. Hát, mondhatom, akár egy áramütés, tényleg úgy remegtem, hogy még a Titi szekrényén lévő dossziék is megzördültek. *Ez a szerelem, Titi*, mondtam neki, *úgy néz ki*. És magamban hozzátettem: ilyesmikre kell felkészülnöm. Jót nevetett, de megölelt, futó ölelésecske volt, és mondom, közben nevetett is, így talán nem sokat jelentett. Amikor rákérdeztem, meg is erősítette, nem sokat jelent. Igaz, hogy közben a szeméből a korábbinál is sokkal erősebb fény hatolt felém. Csak hát nem tudta abbahagyni a nevetést. Még kintről is hallottam, mert közben kituszkolt a folyosóra.

A titkárság dupla asztalánál mindenki megmerevedett, mozdulatlanul ültek, úgy bámultak rám, mi a frászkarika történt velem. A folyosón rossz irányba indultam el, az utcára akartam menni, de nem a lift felé haladtam. Az emberek egy kisebb hulláma húzódott előttem lassan visszafelé. Hátráltak a szerencsétlenek, mintha leprás lennének. Az utolsó iroda ablakában megláttam a tükörképemet, és akkor derült ki, hogy nem megyek én sehova, sőt, bal vállammal a falnak dőlve guggolok. Aztán felálltam, végre épp olyan voltam, mint általában, mint az életben, amikor, ahogy a hétköznapokon kell, összeállnak a töredékek, szilánkok.

Aztán felmordultam, nem voltam ura önmagamnak, hirtelen megfordultam, benyitottam Titihez, és megkérdeztem tőle, mit rontottam el. Ő igyekezett a beszélgetést hivatalos keretek közé terelni, felhívta a figyelmemet néhány körülményre, például a kollégákra, akik odakint álltak az ablakon túl, némelyik még az orrát is az üveghez nyomta. Titi riasztóan nyugodt volt, nem emelte fel a hangját, nem kiabált velem. És hogy mennyire nincs szerencsém, azt az is mutatja, hogy én eközben, a száját figyelve, csak a fekete fickó hatalmas dákójára tudtam gondolni. Soha többé nem szabad elcsigáznom magam a szájával, a szemét kell nézennem – de már késő volt váltani, újra a folyosón találtam magam.

Este nem mentem el sörözni, nem volt szükségem arra, hogy a haverok kitérjöljenek. Ma reggel azonban egy operai kórusjelenetbe toppantam, jobbra-balra hajlongva, nagy izgalommal duruzsoltak egymás fülébe. Nem mondhatnám, hogy sok vizet zavartam, mentek a dolgok a maguk útján. Titi nem jött be dolgozni. Csak nagy nehézségek árán sikerült megszereznem a lakáscímét.

Délután metróval mentem, az állomásról fel a mozgólépcsőn, máris pofán csapott a köd, az orromban összetapadt a szőr. Alig látni, fodorszerű rétegek gyű-

rődnek fel, majdnem átestem egy padon. Egy kirakati lámpa halovány narancsszínben izzott, mentem utána, mint egy kétségbeesett hajós. Mások sem kísérleteznek, a felszíni közlekedés igen visszafogott. Igazából mégis csak a szűk utcákba fordulva döntő élmény ez a veszedelmes sűrűsödés, ott a levegő mar és éget, mintha nyílt lánggal érintkezne a bőröm. Másfelől persze az is lehet, hogy csak ideges vagyok. Ideges és kifejezetten egészséges, ezzel kell kezdenem valamit. Tiszta vagyok, nem remélek semmit, nem mondogatom a tökömnek, hogy mozgolódj, eljött a te időd. Itt állok az ajtaja előtt. Azt hiszem, büszke lehetek magamra. Minden bizonnyal, már ha a szenvedés érdem.

A harmincas évei elején járó, kissé testes nő nyit ajtót, a haja hátul copfban összefogva, ettől még szélesebbnek látszik az arca. Igen, otthon van Titi, hátraszól, bekiabál a szentélybe. Keresnek! A szűk fordulóban feltűnik Titi, megtorpan. Na most vegyük észre, hogy ez, ami következett, valószínűleg nem előzmények nélküli. Lehetett bennem némi rutin a túlreagálás tekintetében. Ismét Titi szemébe néztem, azonban rajta keresztül egy ijesztő jelenetre láttam rá. A szemürege egy kör volt, akár a katedrálisok rózsablaka. Fura alakokkal benépesült ablak, miniatűr bigyók hemzsegték benne, pörögtek, előtérbe nyomakodtak, majd oldalt lökődve kerültek egyet, és így tovább. Muszáj volt nézni, látni. Azokon a repülő bigyókon belül van egy stabilabb pont. Betegesen kitérített pupillája is tucatnyi apróbb csomósodása, de összességében mozdulatlan. Ám ahogy süllyedek felé és bele, meglátom, hogy a felszínét enyhe légmozgás borzolja, az a féle, amely mifelénk este hét körül támad fel, hogy tízre belefáradjon az egészbe. Na ezt meg kell érteni, mert ezen múlik minden. Van nálunk esténként ez az óvatos szellő, ami csak felvezetés, és erre évek alatt jöttem rá. Lehet, hogy nálunk értelmesebb lények, ufók csinálják, az egész annyira precíz. Hiszen ezzel, mintegy ebbe burkolózva érkezik az este. És csak így jöhet. Mindent betölt a sötétségbe ragadt tücskök ciripelése és a közeli óriástuján menetrend szerint huszonkettő-nulla-nullakor rikácsolni kezdő, ismeretlen fajú ragadozómadár. Az ágyam mellett van az íróasztalom, azon egy digitális óra, amely a pontos időt kivetíti fölém a plafonra. Én általában mindig reménykedésben élem az életem, és ezzel az ügyel kapcsolatban is bíztam benne, hogy lesz rá magyarázat. Mert a felismerést követő napok bizony frászban teltek, és azóta is mindegyik. Ha közeledett az időpont, védelemre tehetetlen állapotba kerültem, szó szerint rettegtem. Nem mertem felnézni a plafonra, amikor meghallottam kint a madarat. De mégis minden egyes napon odapillantottam, és persze hogy annyi volt: huszonkettő-nulla-nulla. Néhányszor ötvenkilenc, előfordult, hogy nulla-egy, de azért a napok nagy hányadában betalált. Mi ez?!

Titi szemén, azon a rózsablakon keresztül, erre a madárra láttam rá. Életemben először mutatta meg magát. Mindig úgy képzeltem, hogy ül egy ágon, de ez szűk körpályán keringett. Borzas volt, elszánt, tudhatta magáról, hogy komoly félelmet keltőnek kell mutatkoznia. Időnként megrándult a feje, vérszomjas csőre, mintha magvak vagy apróvad után kapna. Aztán eltűnt, de egy törés másik oldalán azonnal újra felbukkant, mindezt könnyedén csinálta, szándékaival összhangban lévő erőbehatás terelte. És a hangja...! Két nagyon éles, rövid sikoly, egy másodperc különbséggel, majd pár másodperc múltán több, kiismerhetetlen sorozatban hallható, sokkal keservebb és hosszabb, magasabb frekvenciájú hangok. Irigyeltem, csodáltam ezért. Én

tényleg mindent megteszek, hogy talpon maradjak, mutassam, hogy még élek. De csak nagyon halkán tudnék megszólalni. Még szerencse, hogy nem kell.

A kedvesem, mutatott maga mögé a lakásba Titi, majd barátságosan kitolt, és bezárta előttem az ajtót.

